

Kis Pál István

Szögek a diófában

Szekszárd

2002-2012

Kis Pál István

Szögek a diófában

Szekszárd

Bevezető

Kis Pál István negyedik verseskötete a kor lenyomata, a posztmodern koré. Korábbi munkáiban is a metanarratívák végső ellehetetlenülését állította elénk, ám kötetenként szűkebb tematikában, a költészet mitológiai mélyrétegeihez visszanyúlva, a teljes költői eszköztár birtokbavételére törekedve, szinte valamennyi regiszter kipróbálásával.

Első kötete az alkalmi verselő szerepkörét, vagyis a legősbibb költői megnyilvánulást elevenítette fel a szőlő, bor és táj témakörben, ironikus és satirikus felhangokkal, a fegyelmezett, klasszikus sorok közül kikacsintva az olvasóra. Mindezt úgy, hogy a couleur locale, a helyi színezet fontossága érzékletes, bár hol színére, hol visszájára fordul, a tradíció pedig hol elevennek, hol művinek tűnik.

Verseinek második kötete – sokszínűsége és gazdagsága miatt – a költészet formai birtokbavételének is minősíthető, ám a benne található szerepversek a mindent ismét magába ölelő autonómitást, a személyiség személyességének átélését, s mindezzel együtt az önmegismerés lehetetlenségét mutatták.

Harmadik kötete – Bacchus és Vénusz jegyében – új tematikát hozott, s magát a társban, a helyi közösségben és közönségben, a vonzások és taszítások erőterében mégiscsak otthonra talált szubjektumban határozta meg, esetenként iróniába, máskor szkepszisbe hajló módon.

Verseinek legújabb, negyedik kötete immáron kiteljesedve, minden korábbi tematikát egybeterel, felmutat minden korábbi nívumot, s újabbakat hoz. Megőrzi a regionális, lokális színeket, s – a költői én identitáskereső eszközeként – a kultúrtörténeti toposzok, motívumok, idézetek, utalások gazdag rendszerét. Minden szövege más szövegek gazdag erőterében jön létre, minden eddigi személyesben keresi és találja meg saját személyességét. Akár hihetnék is az abszolút érvényűben, sugallja, de bizonytalan (s főként) bizalmatlan vagyok! Ez a bizalmatlanság aztán földre rántott pátoszban, a magas kultúra és a szubkultúra elemeinek keverésében, öniróniában és szkepszisben, stílusklektikában ölt testet. Az újraélesztett formák a kultúra kontinuitását sugallják, az utalásokban, a dallam-menetek döccentésében, az átiratokban és parafrázisokban felbukkanó irónia, a satirikus felhang pedig a kontinuitást megkérdőjelező

heterogenitást és ellentmondásosságot. Nem a klasszikus műveltségелеmek kultikus felmutatásáról van itt szó, hanem a kötöttségek keretében szabadon gondolkodó és asszociáló olvasó alkotó olvasatának igényléséről.

A „Ki vagyok én?” alapkérdése, amely ott feszült a korábbi kötetek egy-egy versében, most először teljes ciklussá szerveződött. Az életkor hozta, s nyilván megosztott és meghasonlott társadalmi létünk is, hogy az emlékezés mélyrétegeiből egy elátkozott generáció korábban feledni szándékozott, ezért feldolgozatlan életeményei felszínre törnek, kibeszélést követelnek. Az alanyiség itt a legerősebb, ugyanígy a tónusok is, s a hang a legkomorabb.

A kötet keretét az indító- és záró-verssel, s közben egy teljes ciklussal egy toposzá váló Mészöly szöveg, s képi megfelelője – szögek a diófában – adja. Jelet adni, jelet, sőt rejtjelet hagyni – mint a vándorló céhlegények –, azaz hagyni, hogy a jel beszélje el magát az embert, diófává válni, őrizni a keresztutat, vasszegekkel verve lenni, ez mind, mind a tradíciót és örökséget, szekszárdivá válást vállaló költőnk, aki itt van már otthon.

Csokonai-IIIés Sándor

SZÖGEK A DIÓFÁBAN

AZ ÚT MENTI DIÓFA

I. m. Mészöly Miklós

Az út menti diófát a vándorok már szeggel körbeverték.
Pontosan úgy, ahogy a jeladás szabálya maga a mérték.
Kalapács a láncon, szeg a pléhdobozban,
bárkinek kell, tudja,
ne keresse, ott van!

No, persze a hagyomány.
Az is csak születik és meghal...
a diófa is, a szögek is,
és persze a lánc a kalapáccsal...

A szálfatermet minden fának példa,
a visszanéző szem jól jöhet a láncnak,
míg zsebpiszokká lesz a kenyérmorzsa,
támaszul a kételkedés kell a keresztfának!

Állhatnék tán mellé a szegeket számolni,
gazdagít vagy öl ennyi tapasztalás?
A kéreg még beforr, a hús feketéllik,
mint a hitetlenség, nem kell ide Tamás!

Mellette állva a végtelen időn, ott, a fele útban,
megérthetném, mit az emberész még belátni képes,
és gondolhatnám másként,
de legfőképpen jobban;

mire jó a vasszeg, ha belém verik éppen!

PARA-GENEZIS

PARAGENEZIS

(teremteni, de miből?)

Valamit teremtenem kéne!

Valamit, de miből?

Nincs köröttem semmi,
s a semmiből nem lehet
csak semmi, bár ezt is
nekem kell majd végül
törvényévé tenni
annak a valaminek,
ami még csak semmi!

(de mivel?)

Valamit teremtenem kéne!

Valamit, de mivel?

Köröttem csak csend van.

Ha legalább néhány,

néhány igém lenne,
vagy egy ajkam,
amely igét zengne,
de az ajak már valami,
s kéne valami olyan is, ami
képes volna hallani,
ha lenne, ami zengne.

(de mit?)

Valamit teremtenem kéne!
Valamit, de mit?
Talán csak egy eszmét,
egy konokul munkáló,
anyagtalan eszmét,
mely újra és újra,
mindig megújulva,
arra ösztökélne,
hogymint valamit végre
teremtenem kéne.

(mért ne?)

Na, tessék! Végül nekiláttam,
s nem értem, a teremtéssel
eddig mire vártam?
Ha e nagy semmiből
lettem, mint gondolat,
mért ne gondolhatnám
Istennek magamat?
Mért ne gondolhatnék
igét, zengő ajkat,
s a semminek fület,
mellyel engem hallgat?

(anyagot)

Előbb a semmiből kivontam valamit.
Úgy gondoltam jó lesz,
jó lesz, majd anyagnak.
A semminek e része

ne legyen csak semmi,
mi több, inkább legyen
ellentéte annak.

Legyen jól gyúrható,
öltsön, ha kell, formát,
s kapjon életelvet,
hogy Istennek tartsák!

(csillagport)

Azt se tudom, honnan vettem,
(gondolva se teremthettem)
mégis csak lett orrom.

Egy kicsit érzékeny,
legfőképp a porra,
prüsszönget is tőle
szanaszéjjel szórva.

Gondoltam, talán
beezüstözhetném,
a port, amit beszív,

kifényesíthetném,
hogy tubákoljak véle
csillagfényes ragyogást az égre!

(egyet)

Így már ugye, otthonos az ég;
jó lett ez a csillagos tapéta!
Éjjeli lámpásnak
elég lesz a Hold,
nehogy a csillagok
fényeit kioltsa.
És ez a réztányér,
kiglancoljam Napnak?
Mért is ne, ha az kell
a napkollektoroknak.

(földet)

Ezt egy kicsit gyakorolnom kéne,
szánalmas lett e sárgolyó!
Az anyag, ahogy nézem,
nem több, mint szemét,
de kipróbálom rajta
az ajkat s az ígét.
Váljon hát külön
salakja az égtől!

Ezt gondolom most
a kezdetről s a végről,
s lám, amit az űrből
épp csak kivakartam,
úgy tesz, ahogy mondom,
csak mert Én akartam!

(életet)

E szörcsögő sárral tele a kalucsnim,
váljon hát külön a tenger a földtől!
Ha csúf lesz a kő s a por,
gondolok rá zöldet,
a tengerbe meg halat,
(potyán ne időzzek)
és állatot és madarat,
szép és ronda bogarat,
megteszem én, meg bizony,
leginkább avégett,
hadd járjak ott mezítláb,
hol a homok éget.

(embert)

Bár megy a teremtés, mégis unatkozom,
dicsekedni, nincs, akihez szóljak!
Gondolhatnék mondjuk

társamnak egy Istent,
de mire volna jó,
ha ő is tudna mindent?
Jobb lenne egy olyan,
ki úgy volna a másik,
mégse volna Isten,
noha annak látszik.
Legyen épp a tükörképem,
beérem csak eggyel,
s akit ily mód megteremtek,
ne legyen csak, Ember!

(asszonyt)

Megvallom, gyorsan meguntam az Embert,
egyre azzal nyaggat, mért nincs párja neki?
Nem velem beszélget,
kedvét abban leli,
folyton az épp pározó
kecskebakot lesi.

Most már úgy gondolom,
jobb, ha lesz egy párja,
nehogy már egy kecske
legyen szíve vágya...
Ha meg a teremtés nem érdekli éppen,
lelje hát örömét az utódnemzésben!

(világválságot)

Kiszórtam a mennyből földi tükrözésem!
Mostanában már a léte is felkavar.
Mert, ha embert látok,
magamra gondolok,
s nem tudom éppen,
éppen melyik vagyok?
Istenként talán még
tudnom kéne mindent,
emberként már elég,
tükrömnek az Istent.
Ha van, aki tudja,

fejtse meg már nékem;
hogyan lettem én
saját tükörképem?

KŐBEDERMEDT VEGETÁCIÓK

Első lelet

Kőarcomra ónos
csendjével a pernye
hull, hogy tanúságom
kőredőkbe zárja,
lávafolyam tükrén
jégmagányt lehelve,
lenyomatom, lám,
a tűzmadarak szárnya.

Második lelet

Meszes csigaházam
tenger üledéke,
kőzárványok közé
kísértett az idő,
langyos álmok után
kősírébredésbe
taszított a létet
vággyal melengető.

Harmadik lelet

Súlyos lépteimmel
föld rengése voltam,
s hittem, aki győz,
majd örökéletet nyer,
tanulássá lettem
megkövülten, holtan,
nem győzhet az időn
csak az iszaptenger.

Negyedik lelet

... parányi kis rákként
sose láttam Napot,
barlangok csendjében
ringatott a sötét,
cseppkőbe zárt idők
krónikása vagyok,
fényre tágult szemmel
hozom üzenetét.

Ötödik lelet

Ragadozó voltam,
s rettegett a gyenge,
elborzadt az erős,
látva éles csőröm,
most így, lávasalak
csapdájába veszve,
kőtojásban kövek
öröklétét költöm.

Hatodik lelet

Esendő kis féreg
voltam, amíg voltam,
kitinpáncél mögé
rejtett büszkeségem,
halványuló képpel
kontúrom a porban,
kőnyomatot hagy,
jelezve, hogy éltem.

Hetedik lelet

Sziklaporladásból
homokkővé lettem,
patakvizek medrén
tovagörgő kavics,
kagyló testét zárta
kőszívbe türelmem,
köré gömbölyödve
őrzöm létét ma is.

Nyolcadik lelet

Rám zuhant az égbolt
mélybe rántva Napom,
pernye hullt, majd eső,
sárral, szennyes árral,
ólomsúlyát szárnyam,
úgy vonszolta vakon,
dermedve is legyen,
kőnek, kőmadárdal.

Kilencedik lelet

Ismert csapást jártam,
sorsom volt a mocsár,
azt hittem, jól tudom,
lesz az úthoz gázló,
hittel tévesztett meg,
kinek létem, ha már
... lusus naturae...
kőnek is csak málló.

Tizedik lelet

Talán mire meglelsz,
magad is kő leszel,
kavicslelket ültet
testedbe halála,
ha tűzmadár voltál,
hamvadássá leszel,
hogy őrizze nyomod,
rád dermed a láva.

POLISZOK ROMJAIN

TÖREDÉKEK A POLISZOK MARADÉKÁRÓL...

(Bálványos Huba életművének margójára)

Mit számít már, vannak-e kőpaloták,
s hogy az égbefutó lépcsőkön
járnak-e Istenek?

Itt csak a hájasak ülnek a hintóban,
s aki húzza nyűszítve a jármot,
szinte csak állat már, nem is ember...

... mit számít, hogy vannak-e büszke hajók,
s kifeszíteni mind a vitorlát
fonnak-e jó kötelek?

Itt a lapát szaga bűz a hajósnak,
rá se tekint a kidőlt evezősre;
persze csak állat volt, nem is ember...

... mit számít, sírkert-e a harci mező,
hogy a hősnek emelt emlékmű
áll vagy a gyom lepi?

Győzni akart, és mind, aki meghalt,

vesztése lett a csatának;
s bár eszes, állatmód öl az ember...

... úgy merül el, ami volt, ha a tenger akarja,
mészbesimult csigaháza a jel, s tán
ennyi se jár neki!
Lám, az időnek nincs hova múlni,
nem veszi hosszát rőfre az óra,
mit egykoron arra eszelt ki az ember...

Néha kilesheti titkon a csillagok útját,
néha a földi anyag fedi fel neki titkát,
néha talán esze rászedi benne a barmot,
néha, ha végzete engedi, azt hiszi, alkot.
Van leleménye, de ösztöne, hajlama állat,
kár, ha kivész, vele vége a földi csodának!

Úgy hiszi ott az örök, hol a kőbe faragta,
s állva maradhat a fallal a kőmozaik kép,
írva mit ír, az a pergamen egy az örökkel,
így vele az se hal el, kinek őrzi szerelmét ...

... Persze, ha szolgál, a trakta se űzi el éhét,
kell a falathoz a bor meg a hajnali ének,
álma, ha szolgál, másnak emel palotákat,
s rajtuk a szobra se jel, csak a kőfalak éke...

... Falni akar, hogy a két keze bírja a dolgát,
bár az a sok kacat épp, ha megéri a bérét.
Harcol a zsoldért, fogyjon az élet, a fegyver,
s dőljön a fal, hisz a romjain épül a másik...

Tudja, hiszen szeme, ép esze látja a véget.
Emberi gőgöt büntet a tűz meg a dögvész,
s renghet a föld, jöhet esztelen árral a tenger,
félve remél, de a Földre, hol él, sose gondol,
veszhet az erdő, veszhet a zölddel a fény is,
veszhet a tág levegővel a kék meg a tenger,
veszhet a múlt, a jövő, a jelen csak a mégis,
falva a mát hiszi bölcs igazát, hiszen ember!
S nincs leleménye, mi jelzi, hogy isteni állat,
így, ha kihal, nyoma veszhet a földi csodának!
Mit számít már lesznek-e új paloták,

s hogy a lifttel az égbe sietni,
lesznek-e istenek?
Hisz csak a seggfejek éke a páholy,
s mind, aki megszolgálja az étket,
jaj, dehogy állat, csak tucatember...

... mit számít, hogy lesznek-e még utazók,
s kirepíteni őket az űrbe
lesz-e elég lelemény?
Hisz nem az agy, csak a chipje vezérli,
dolga, de sorsa is egy a robottal,
ha volna is állat; gép az az ember...

... fontos-e tudni utódnak a harci mezőt,
s az a megremekelt emlékmű
kell-e ugyan neki?
Mártír volt vagy a hős, aki harcolt,
egykutya mind a halálnak;
vak, s buta gépként, gyilkol az ember...
... úgy merül el a polisz, lepi láppal a mocska,
rejti beton csigaháznyi jelét, s már

ennyi se jut neki!

Lám, az időnek nincs hova, nincs mibe múlni,

nem veszi számba ketyegve az óra,

mit egykoron arra eszelt ki az ember.

HIMNUSZTÖREDÉK EGY BABILONI KŐTÁBLÁRÓL

(Benczedy Józsefnek barátsággal)

Ne zavarod össze a beszédünket, Isten!
Nem tiéd a szó, bár olyan, mint az ige.
Általunk lett jel a szavak mindegyike,
s közősebb a szó, mint sorsunk,
amely szerint szétszóródunk,
ha végső kényed elsodorna innen.

A föld lehet, a szó nem lesz másé, Isten!
Te, ki – szavunk szerint – teremtővé lettél,
nyelvünk nélkül talán jeltelenség lennél,
s én, aki ezt írom, volnék a néma kő,
melyen nem hagy jelet óramért idő,
se szél, se víz, se tűző Nap s a jég sem.

Ne zavarod hát össze szép eszünket, Isten!
Hadd építsen tornyot mind a lelkes állat,
hagyd, ha maga emel légvárat magának!
Űzze bár tudnivágy, remény s a tetterő,

végül is mindegy, hívó vagy kétkedő,
ha példát adó istensége nincsen.

Ne döntsд hát össze a tornyainkat, Isten!
Hová legyünk tengerártól, özönvíztől,
hová bújjunk felénk sújtó égi tűztől?
Szavainkkal szólongatva, Urunk,
utánad is csak előled futunk,
s ha nincs a kőfal, hiába lesz minden.

Ne zavarд össze a beszédünket, Isten!
Und häufig vorkommende... Il vostro non è la parola...
mentions d'avertissement... Jos Kenyon kuljettaa...
Wörter wie Schicksal... ma come la parola...
that scattered dunk... sto passzejannij dank...
Nous avons chacun... pois täältä lopullinen...

VALLOMÁSFÉLE EGY FÜLSZÖVEG MELLÉ ...

(Szakolczay Lajosnak barátsággal)

Szülőházam? Hát olyan igazi sose volt...
tehetsz jelet, táblát házra bármelyikre.
Szülőotthonnak hívta a köznép,
ahova akkortájt az asszonyt szülni vitte.
Attól az a jel még persze ott lehetne,
de ki tenne ma jelet egy gyerekgyár telepre?

A szülői ház? Inkább kaszárnya volt,
szigorú szürkeség a gyári kolónián,
hol a család egy szobában lakott,
nem a tulaj, csak a bérlő jogán.
Rajta, ha még állna, lehetne a jel,
de elmodernizálta egy vasbetonpanel!

Szülőhelyem? Csepel, vörösnek mondták!
Gyárkerület volt, füstös, mocskos, ronda.
Konok népét, ki nagyfröccsel ünnepelt,
a nekivadult Rend szanaszéjjel szórta.

Hej, pedig valahol, ott, azon a helyen,
még együtt snúroztak fiakkal az apák,
a sakk meg az ulti, a fűzősfoci dívott,
mozi a lányokkal, s csókért vívott csaták.

Amit ott látok, csak panel, kőszivatag-katlan,
láthatnám Megyeren, Miskolcon vagy Dunaújvárosban!
Szülőföldem? Mint annyi sokunkét,
kereshetnéd öt szomszéd hazában,
s ha szolgaföldön nem nyughattam,
akárhol lehettem bujdosó, hazátlan.

Mert itthon is, hol hiába a többség,
már a gyerek bőrén ott égett a bélyeg;
bűnösök vagyunk, csahos-csatlósnépek,
akkor is, ha nem más, csak a juss a vétek!
Az akkori térképről eltűnt néhány ország,
de lettek, kik az „örökséget” újraporciózzák!

Azt mondják, nem számít, itt van Európa!
Végre tán befogad, kit pusztá karddal védtünk,

s mi nem gondolunk már nyolyszáznegyvennyolcra,
elhallgatva Trianont és Poznant, tán még beleférünk!
Európa nekem Szókratész és Bruno,
kitett méregpohár, s eretnek a tűzben.

Csoda, ha fontosabb Kölcsey, Kazinczy
és az, hogy a szavam, milyen módra fűzzem?
Mert Hazám az még van, de lesz-e Európám?
A legkisebb királyfi nincs még túl a próbán!

Csábítja a fény, a Net,
az online póker meg a tőzsde,
drogot látva sincs a dolgon
nagyon megütődve,
GPS-e navigálja Sztambulba,
a nagy bazárba,
s mobilon kér küretet,
ha bajba került szíve párja.

Tudja minden márka nevét,
az inglisben ő a király,

tanul hozzá néhány igét,
ragoznia sem kell,
ha ügyesen bizniszt csinál,
vagy gázolajjal seftel.

Hovatovább ez a jövő, ez a nyelvi s kommunális szemét,
mért bántaná, ha globális, mért bántaná bárkinek is szemét?

Elnézem az ország népét, fogyó ifjúságát,
aki elmegy, ott fog sírni, ahol éppen bántják.
Aki marad, itt veszti el, nyelvét, házat, hitét,
lesz, ki buzgón lépre csalja, kollaboráns pribék!

Szülőházam soha nem volt,
nem óv féltve szülőhelyem,
szülőföldem persze az van,
s lakott házam, viselt nevem...

Szülőház, szülőföld, szülőhely,
akár az anyatej, anyaszív, anyaföld,
egyszerű adattá kopnak majd idővel,
adattá, mint az: hogy szemednek színe zöld!

...

Ha írogatok néha, csak üzenetet küldök,
remélve, hogy célhoz ér, s jelentése még lesz!
Több mint táblaadat, hogy a hazám magyar;
a magyar nyelv az anyanyelvem, s mint a hazám, édes!

BABITSOS SZÉP TÚNŐDÉSEK...

(vers a Babits-émlékkönyvbe)

Tisztes tilalom téblábol köröttem,
rábök az írásra, néha rá a könyvre;
elegáns legyen s rendezett a forma,
ne csak a bálozók pomádézó gönce.
Jónak s szabadnak silány az a játék,
ha az édes szóra terhet rak a szabály,
harangod szava lárma s délibábkép,
nyájak elé való kolompos a muszáj.

Álmaim vackán fel-felizzó szemmel,
izgága kétségként matat a fejemben;
úrrá lesz-e majd, mindaz, amit írok,
elrémitő poklon, ígéretes mennyen?
Miért a küzdés, miért kezdem újra,
mire jó az ének, ahol néma minden,
mit ígérhet még vigasznak a múzsa,
annak, aki szavát éli túl a priccsen?

Akár egy rugó, mutatót kerenget,
borzas feje körül hulló haj az idő,
társa az örök... Isten és az ördög...
fohásza meg hulló rozsdavirágeseő.
Látja, hogy pusztul, kiég e léha faj,
háborúját vívva szelíd anyja ellen,
gonosz kis órák, ketyegő sáskaraj,
zabálják az időt egyre vészesebben.

Bizony, ha olykor kerülnek a szavak,
idebenn ég Jónás, görcse vív a cettel,
jaj, hogy is hinném prófétaágomat,
ha párolgó dühöm csitítani sem kell.
Sáskából sütni Nap-lángos kenyeret,
darócba pólyálni üszkös, béna testet,
talán még tudnak, s akarnak a kezek,
de ugyan mire jó hazudni a kegynek.

Danaosz, ha bölcs, ugye ő már tudja,
49 lányból hogy lett bűnös asszony?
Egyet szeress hát, félsszel bizakodva,

s virradatot ringat ágyadon az alkony.
Aztán, ha vizét büntetésként hordja,
Danaida voltát, Te már úgyse látod,
ne izgasson hát, hogy él túl a csókja,
szűz hóra hullik-e néma olvadásod?

Elzengtek már, el, Sappho szép napjai,
s én konok csak írok, írok a kedvesnek,
talán nem késő, hiszen még itt vagyunk,
ketten, kik a csókért okkal vetekednek,
s magunkból gyújtunk pipacsot a rétre,
bibénket a mámor virágporba mártja,
nektár a kedvünk, s körülzsongva érte,
mért is bánná a dal, ha a csend az ára.

JÓNÁSOK NYOMÁBAN

... az Apostolok...

a gyorséttermek teraszán sültburgonyát esznek
a melóból mára ennyi elég
örülnek a csendnek
örülnek
mert látják ugyan a holnapot
nekik azt kell hirdetniük
amit a Nagyfőnök
számukra meghagyott

... a hetedik nap előtt...

A hatodik nap végére elfáradt.
Ha ezzel a csúcsemlőssel kész leszek,
én isten úgyse, bizony nyugdíjba megyek.
Motyog, mint mindig, leginkább magának.
Hunyorgó szemét az erdőn felejtí,
fodrozva tükröző vizeken mélázik;

árnyékba kéne a vén nyugágyat tenni,
ahonnan az egész mindenség jól látszik.

Na, tessék, már a csúcsemlős párja is készen,
egészen csinos, ha érdek nélkül nézem.

Motyog tovább, nem maradt más dolga,
bár egy kicsit úgy érzi, hogy volna,
de még mielőtt eloltaná lámpását, a Napot,

nyugdíjigényéhez kitölt egy űrlapot.

... Káin...

A pusztában csak a kóbor szél
jár a vörös felhők uszályát
vonszolva, s mintha Isten volna,
annak hangján kérdez, beszél.
Hol van Ábel, hol van a te atyádfia?
Fogai közt szűrve a szót,
gyónni kéne valami mód,

s ha kérdezik, hát vallania,
mert undok szenny a vér,
még csak meg se szárad!
Nem tudom – sziszege végül –,
avagy őrzője vagyok én
az én atyám fiának?
Kezében a bárány bőre véres,
a szél szisszen, szava metsző,
arcra fagyó jéggel éles balta:
Hol van Ábel, s hol van az ő barma?
Ez az ártatlanság, ez volt az utolsó,
hogy ne leljen végül jelet a poroszló
s mentséget a jámbor bűnbocsánat.
Nem tudom – vicsorít rá fogat –,
avagy pásztor vagyok én
az én atyám fiának?
A pusztán se hant, se jel,
csak megannyi kőrakás,
(az egyik alatt ott van)
vonítva kacag, lapulva térdepel
a sakálhad, ki érzi a prédát a homokban.

Hol van Ábel – csattog a szél földön, égen –,
s akit hitt, az Isten?

Nem tudom – üvölti dühödten –,
avagy azt kérded, ki elhagyta őt,
azt kérded, aki nincsen?

...

A kétség, mint a bomlott szél
jár, a felhőket magára gombolva,
ő se tudja mit, de lázasan keresgél,
a kőrákásokat meg úgy veszi sorra,
mintha az már nem is Isten dolga volna.

...

Káin ezt látva csak vonítva kacag,
s arcán örülten talányos mosollyal,
egy kőrákás mellett lapulva térdepel!

... Noé...

Az esőt egyébként se szeretne soha,
és ez a feneketlen égi ömlés,
ez a teremtés belein átfutó beöntés,
na nem, ez már azért több a soknál.

Merthogy így esik már harminckilenc napja,
az állatokat persze semmi nem zavarja,
csak önfeledten üzekednek,
a növények meg konok
burjánzássá lesznek,
s már a bárka szűk a mindenségnek,
recsegnek ropognak mind az eresztékek.

Mert azt elfeledte mondani az Úr,
hogy ez a sok barom közben szaporul,
s neki végig kell nézni e féktelen nemzést,
mintha e látványtól jönne meg a kedv... és...
hogy az asszony is majd azzal gyötri egyre,
faját megmentendő buzgóbban ölelje,

s míg lázasan missziót kodácsol,
le se fog szállni a fészket lelt tojásról.

(Mintha a bárkán bizony ott se volna
három fia s menyé, kinek ez a dolga.)
Merthogy az esőt se szerette soha,
néki ez a feneketlen égi ömlés,
ez a teremtés belein átfutó beöntés,
ez bizony bőven több a soknál!
Úgy érzi már, mintha hatszáz éves volna.

... a Próféta...

Még félig lehunyt szeme fürkészi a tájat,
az iszaptenger ölén puffadt dög a város.
Felhozatták vele vállán a keresztjét,
nézze, aki örül, hogy még ilyet láthat.
Ezt szabta ki neki, lám, a gondviselés,
mielőtt megtérne megbomlott Urához.
A félig épült templom túlélte a csapást.

Nem úgy a sok ház, s benne a sok ember.
Csak ő él már itt a golgotán
a testére szegezett
buta ítélettel.

Merthogy neki az Úr szabta küldetésül,
kiáltsa üvöltve, ami pogány vétek;
hagyjátok a templomot
veszendő emberek,
inkább azt a gátat,
a gátat emeljétek!

Most félig lehunyt szemmel fürkészi a tájat,
egy utolsót köpni gyűjt a szája nyálat.

... Salome tánca...

A kerekcsukához kötözött szőrmók,
míg csak el nem ájul, veszettül ordibál,
koldus lehet, hajléktalan,

s próféta tán, ki prédikál;
kárhozatot, Megváltót,
s hozzá vérhabot köhög,
a motoros csapat csak kereng körötte,
szavain, ha érti is, csak röhög.

Későre jár, a város már inkább elnyugodna,
de itt még tart a műsor, a ketchupös tivornya.

Ha te vagy a Király, táncolok én neked –
búgja a bombázó, alig rejtett testtel.
(Baj lesz ebből, gondolja rémulten,
a sötétlő hűgyszagba
elszelelő nepper.)

A Harleyk mormogása betölti a teret,
reflektoruk, mint felizzó tekintet,
a köldökéig érő dekoltázsra mered.
A Király én vagyok!
– jön a hang a fényből – ,
Ezek itt körben a sameszok!

Ha dögös vagy, és nekik is tetszel,
bánom is én, hát próbáld meg egyszer,
s meglátod kiscicám, juróval fizetek!

Egy motorhangfal membránjain felhördül a zene,
s mint egy parancsszóra, minden más elhallgat.

A hatás kicsit szimpla, furán erotikus,
táncosnak amatőr, de cefetül akarja,
izgatónak látsszék, noha elég sután
rázza ringó mellét, s kalimpál a karja.
És kereng és forog, ide-oda szökken,
majd a macskakövön elnyúlva vonaglik;
a végén, mikor felkel, minden ina remeg,
s lenyúl a Királytól egy félig szívott spanglit.

A szuka már az enyém, félre innen kutyák!
Bármit akar, tőlem megkapja, ha kéri!
Halljam hát, mi kéne? Tied lesz, ha mondom,
neked, de csak neked, a Király megígéri!

Lomhán, mintha épp csak mellékesen tenné,
a félájultan bűzlő szőröcsomóhoz sétál.

Megtudni, él-e még vagy meghalt,
cipője orrával állá alá piszkál.
Él még! – fordul a Királyhoz.
Él még a gané, ki beszólt az anyámnak,
s engem lefikázott műsoromat látván.
Ezt akarom, látod, ezt a szőrös fejet,
mustárral és sült krumplival,

Mc Donaldes tálcán!

... József...

Még jó, hogy tegnap másik ajtót ácsolt.
Amikor kell, akkor nyílik,
hangtalanul, ahogy illik,
elég baj a hideg, nagy a jövésmenés,
párát bög az éhes borjú,

jéggel bőros víz a vályú,
a szalma is kevés.

Az istálló előtt lobogó pásztortűz,
itt van bőven parázs,
vöröslik az alja.

Kéne egy vaskondér,
a jászol mellé tenni,
kővödör, hogy innen
tűzet vigyen abba.

Mégse kér, marad inkább, ami volt,
kérges tenyerű, szekercés, mogorva...
Körbenézve úgy látja, a parázskérés
körülményes volna.

Mert fényes arcú mind, s veregeti vállát,
dicsérik a fiát buzgón a pásztorok.
Csak az a kővödör tele van már borral,
s a kondérban (merthogy sok az éhes)
marhagulyás rotyog.

Szakállába túrva lemondóan sóhajt;
Mi lesz itt, ha roadshowjához tábort verni,
három király jó majd?

... *Mária*...

A parkolóban leteszi a kerekesszatyrot,
lázasan kutat, már szinte könyékig...

Az irdatlan Pennyboly
hullámozó foxtrott,
a vásárló kocsikon
flakonhegyek s bábok.

Szipogva kutat a kerekesszatyorban,
a kocsit már régen elragadták tőle.

Hiába no, nem hiányzik semmi,
itt a lista, rajta, íme sorban:
krumpli, tojás, hagyma,
gondolt borra, sörre ...

Nagypéntek van ma, réved a papírra,
és ő elfelejtett papírzsebit venni!

... Simeon...

Sarkain ülve guggol órák óta,
térdeit szorosan átkarolva vár.

Érzi, a hólyagja már feszül,
no, de nem baj,
azért itt még egy-két órát elül!

Nem halsz meg, míg nem láttad!
Ezt súgta a Fényesarcú. Rajta hát,
hadd lám a kis Józsikát...
vagy Jóshuát?

A lábánál almaboros flakon,
alig lötyög már benne értelem,
nézi, s bámulja a körforgalmat,
szédül, rohadtul szédül! Na, igen!

Az élet, csak egykörnyi végtelen!
A zebránál töpörödött asszony,

feslett ruharongy, fűzőtlen cipő,
szájsarkában ránc, égő cigaretta,
oldalán a férfi, zománcát vesztett,
horpadt kályhacső...

Babakocsit tolnak,
frissen guberált limlommal telit,
a három nyűtt keréktől
csak sántán elnyakló sikongásra telik.

Ők azok – rántja talpra a felismerés,
elübük tántorog, s az asszonyt félretolja.
Turkál a kocsiban.

Akad ott csap, gyűrött, ócska kabát,
kipufogó s döglött vekkeróra.

Izgatottan kutat, míg végül talál
(láthat, ki hiszi még a csodát)
egy mobilcéget reklámozó,
telefonhoz hasonlatos babát.

S mintha csak ezt várta volna,
a babaforma készüléket ég felé emeli,
s a két vaksi, foncsortalan szem,
na lám, végre boldog, csillogással teli!
Hát mégis igaz, a megígért sors betelt!

Csak a mentős látja majd, hogy maga alá vizelt.

... a kufárok...

Most ott ül a porban, a Könyvet lapozgatja.

De hiszen ő csak az ígét követte,
amikor e förtelmes népségre támadt,
mert zajosak és szemérmetlenek,
arcukon kaján kivagyiság,
autóik krómfelnis legek,
az hörgik, hogy övék,
övék e kurva világ,
a pincérfiúk seggét markolásszák,

a karjukon vonagló dekoltázsok,
hogy a koldusok megbámulják,
mennyi is a pénzük (mert az aztán sok),
és azt mondják a biszex a divat,
s a vadul burjánzó tetkóvirág,
no persze csak, ha matrica,
merthogy annak nincs szaga,
ahogy a pénznek sincs,
mit izgága kufárseregként
szereznek, buzgón szoroznak,
s ha azt kell, hát oroznak.

Most ott ül a porban, a Könyvet lapozgatva.

Láttad? motyogja,
tapogatva arcán a sebeket;
a pipere szagú kigyúrt sameszek,
engem, merthogy én a bűdös
megfeledkeztem magamról,

megragadtak és kivezettek a házadból!

... Damaszkusz felé...

Az éj, ez a felbuggyanó, forró szurokláva,
az égbolton már a csillagokra dermedt,
a város egy böfögő rusnya szörny,
mióta rászokott saját sarára.

Az út, a torkolatába terpeszkedő folyó,
a városkapu nyeldeklő varangya,
a füstöt vedlő fáklyakígyót
öklendezve falja.

...

Az utat felügyelők folyton megállítják,
szeretnék, ha megtudni volna mód,
mit akarhat itt e marcona katona
s a tucatnyi behemót?

Hányszor kell még bizonygassa,
hogy nem hibbant zarándok,
hogy dolga van itt, dolga,
merthogy ő a büntető,

a végső paranoia.

A zárándokhelyeket is bezáratom –
fordul az egyik behemóthoz.

Igaz, itt könnyebb befogdosni őket,
csak épp nyűg a bosszúvágyon,
látni, hogy az út s a cél végül egyesülnek.

A vércseppek nyomait nézi a saruján,
köpések is lehetnének, ha volna hozzá merszük,
de csak Jézusról nyammognak, akiről azt hiszik,
tán az Isten fia, s bűneiktől megváltja majd őket.

...

Csend van, néma csend,
mint mindenütt és mindig,
akárhova ment!

...

LEGALÁBB AZT KÉRDEZD MEG

– ordibál a pusmogó fényeknek –,

MERT TUDOM, HOGY ITT VAGY!

MIÉRT? MIÉRT IS KERGETLEK?!

...

Az úton a tömeg
teste-búze szaglik,
posvány a hordalék...
Bizony éhen vesznek,
hisz pászka sincs elég,
s mi állhat még ellent
a mohó dögevésnek.

Valójában fél,
hogy nem fog választ tudni,
de kapjon már értelmet az odabent
oly vadul burjánzó kétség,
vagy zabálja fel a fontolgatnivágyat,
mint Istentől s embertől idegent.

...

Csend van... néma csend,
amilyet még sose hallott,
akárhova ment.

...

Nyergéből leszáll, szinte esik,
egy pocsolóban felleli
a gyűlölt koldusarcot,
a kezét, a fénnel érezettet,
amely szinte védekezve
tartja elé jeleként,
a torz kis fakeresztet.

Csak áll, és bénultan mereng,
mintha parancsszóként szólna
fülében a hang, ez a néma csend...

A pénzes zacskóból
kikotor egy tallért,
reszkető kézzel
a pocsolóba ejti...
a behemót nem érti,
amit hozzá motyog,
(mért értené pont ő,
amit nem ért senki?)

...

A bizalmatlan népek
rémülten hátrálnak,
mert (nem csoda,
és nem ámítás)
épp az első
PÁLFORDULÁS
volt az, amit láttak!

... Pietà...

Arcán az ötvenesek őszes borostája,
ruhája elegáns, de térdénél kopott,
fontosságra vall a disznóbőrtáska,
derékszíján a mobil, s a félmosoly,
az a férfias arcélre szabott
ottfelejtett fajta.

Ide-oda tekinget, majd leül a padra,
szemet tűzve az ajtók sorára.

Vár, szinte nem is mozdul,
kezében szorongatja
a finoman erezett
aprócska kezeket,
szemeivel is simogatva
figyel a kendő ölelte kis arcra.
Rendben lesz minden – sóhajtja,
ahogy a papírok közt matat –,
az úrlap, a beutaló határozat...
Itt jó lesz, meglátod minden,
csak ne hagyd el magad!

...

A szoba lehetne otthonosabb, elvégre
az igényes bútorzatért, a kerti kilátásért
szép summát dugott a döntnökök zsebébe,
mondván: Vigyázzanak rá, az isten szerelmére!
Az előrendelt virágot jövő vasárnap ne feledjék,
s hogy kitől kapta, a névjegyből kitessék!

...

Visszaútaján a BMV zúgása monoton,
ha nem fájna mindene, tán el is aludna,
tenyerein a két szeg átég a csontokon,
a lábsebek kínjától, már a cipőt is lerúgta.

Aztán, hogy a keresztútnál
végre megáll, feleszmél.

Ismerős a hely, a tér,
a kép mintha égne,
naptűztől reszket;

döbbenten mered
az erezett kis kézre,
mely fia helyett öleli
az elhagyott keresztet!

... a Lélek...

Unom már az ütött-kopott gúnyát –,
morogta mielőtt cihelődni kezdett.

Ezek a teknőforma tölgyfaládák
a célnak megfelelnek,
csak egy kicsit flancosak
az elfekvő készleteknek...

Na, jó, pedáns leszek – gondolta –,
és mindent szépen elrendezek.

...

Íme a négy nyilvántartott végtag,
a hozzávaló törzs, nyakára egy fej,
aszottak, fáradtak, álomba-aléltak,
egy ideig szolgálnának még,
ha van, kit érdekel.

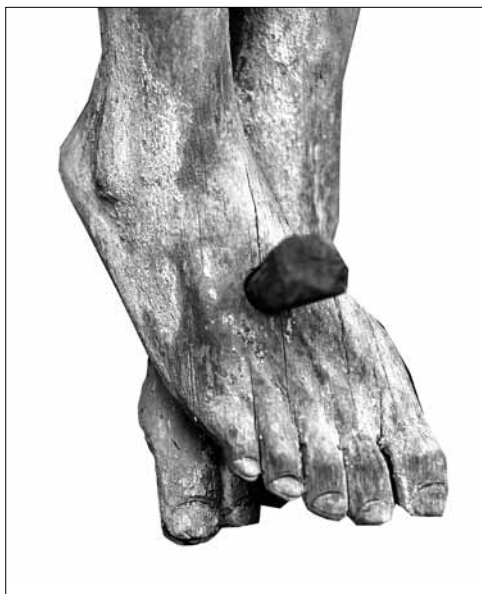
A haj ugyan ritka, vékonyszálú, őszes,
a szem törten vaksi, a szakáll elnyűtt bozont,
a fogak helyén ott lötyög a porcelánprotézis,
na, még a cserzett bőr is kitart egy-két szezont.

...

Most, hogy a gúnyát ily szolidan letette,
úgy véli jobb lesz, ha szelelve elszalad,

nehogy a Nagyfőnök buzgón fülön csípje,
egy új rugdalózót gomboljon rá csiszre,

mondván, hogy a teremtésben
egy lélek se szabad!

... a földre szállás...

Az ünneplő térre viharos szél támad,
ötven napja nem fújt ekkora erővel.

A kínai árusok, vakmerő kufárok,
óvnák azt az árut, el mégse mozdulnak.
A tömeg ámuldozva kémleli az eget,
felhő híján zápornak sincs jele,
nemhogy égiháborúnak.

Vajon kinek söpör ilyen furcsa hévvel,
kinek tűnt fel, hogy e bóvli világ
lassan már egy szemétdombbal ér fel?

A flakonok s a dobozok versengve gurulnak,
velük tart egy keszekusza madzagördögszekér,
itt szalvétaraj repül, ott reklámszatyor szárnyal,
a vásárt, mint a kidőlt kukát, szerteszórja a szél.

Micsoda szerencse – dörmögi az utcaseprő –,
ha így fúj, még marad időm néhány laza fröccsre.
Az Üdvöztető Kft. – bőgik a hangszórók –
bio-féregirtást kínál, öröklétre szólót!

Az ügyfélszolgálaton már hét nyelven beszélnek.
Azt hirdetik, szerződj, légy a kiválasztott,
s nyoma se lesz vágyadban a bűnnek!
Kisöpri majd onnan a szél
emlékét is, mint egy régi vackot.

Sokan szerződtek már, de sok van, aki még nem;
Háromezret beszervezni, nagy munka lesz, kérem!
...

A kínai árusok rejtélyes mosollyal
(hajbókolva hozzá egy sort)
kínálják az árut egyre:
Ünnepecke ez teneked,
széллеszöprész-ünnepecke,
venni hozzá jó kompresszor,
olcó az ár, van most ünnep leengedve!

...

A város szélén végül leül, lám, a szél is fárad,
ha volna teste, befalna most néhány csirke szárnyat.

... új Jónások jönnek...

Sajnálom – motyogja
a csontok közt botozva –,
a még fellelhető cetek és nagyhalak
rühellik a benzin s kőolaj foltokat,
s én se hittem félnótás barátom,
hogyan lehet még e világban
dolgom vagy dobásom.
Mert látom én, hogy nem úgy van, mint régen,
nincs béke az égből se, a földön se,
hát még Ninivében.
Tudj' Isten, mit keres, talán a jelet,
bizonyosságát annak, hogy Jónás a lelet,
hogy Jónásé volt e kőporba roskadó,
szemgödrének odvát ásító kőgolyó.

Akkor persze volt szegénynek,
volt még pompás agyveleje,
bár nem küldte őt jövőt látni,
hangoskodva prófétálni,
istenmódra, ahogy illik,
ígét váltott vele.

...

Én mondtam, hogy kerüld el a várost,
hogy rossz szöveg a negyven napra mához,
a feddett népek meg fognak kövezni,
ha visszajössz, itt nem fog téged,
bizony nem fog tőlük
megvédeni senki!

Tarsisból vagy honnan indultál el ember?
Nem vett fel más hajó, csak egy öreg tanker,
s látod, a tenger, ez a hasas szörnyeteg,
olajat böffenve köpött a partra,
mint húsát vedlett csontot,
körmöt és szőrzetet.

Legyint, majd visszadobja
leletét az olajos homokra;
mit számít e csont kinek volt bolondja?
Új Ninivék kelnek, és új Jónások jönnek,
génkezelt magvából indát keltve töknek,
s a népek, mint a sáskák,
a Földet körbevássák,
prófétálhat itt akárki,

az Ember, ha pusztít,
nincs mód, bizony
nincs mód ellenállni!

Végül is csak kő lesz
e múlásba porladó,
pályáján szédülten
kerengő mézsgolyó,
a genezis esendő csodája,
a legkitartóbb golyhó
Jónás koponyája!

... az Öreg...

Csak üldögél az igék szemétdombján.

Mióta is? Azt mondják az örökkévalónak
semmiség az ezredév, az esztendő s a hónap.

Persze a genezisre még volt kimért ideje,
hat nap... hatszor huszonnégy óra,
ám a hetediknek már hossza se, vége se!

Úgy tűnik a fáradtság nem tér nyugovóra!

Melyek is voltak az utolsó igéi – redőzi homlokát –,
sokasodjatok? szaporodjatok?
Talán még lelket is tervbe vett az első léha testhez!

Akkor még tudta jó okát,
mért akarta benne meglátni önmagát?

Ha sikerült volna, magára talán ráismerne,
legalább néhányban a számos milliárdból,
de úgy látja, ő már egyikben sincs benne.

Üldögél hát az igék poshadt szemétdombján,
s tudja, hisz töprengett rajta már oly sokat,
bizony, hogy ő se volt a megtestesült tökély,
hogy lenne az bármely hitvány kis másolat?

A TÖRTÉNELEM ABROSZFOLTJAI

LATOR

Görcsösen vajúdnak
testemben az inak,
vasszegeket szülnek
vérző tenyerembe.
Csak egy hosszúlépést,
azt kéne, hogy igyak,
legyen újra nyálam,
s köphessek a kegyre!

NÉRÓ

Deszkaváros volt,
bűnömül felrótták,
átkozva a császárt,
a nagynak utolsót,
pedig, ha én, akkor
nem gyújtom fel Rómát,
hol lennének ma az
önkéntes tűzoltók?

AZ ÚR ÉS JÓNÁS

Sáska lett az étked,
göncöd rongya daróc,
szagod, mint a cetté,
lángod is csak kanóc.
Hagyd a povedálást,
ne vágyj töklevéltre!
Harmadízben szólok:
menj már, Ninivébe!

TÉKOZLÓ FIÚ

Amikor megtértem,
befogadott Atyám,
hálaimek mondott
bűnömet feledve.
Bátyám, az a hű eb,

persze morog reám,
mert a flúgos öreg
ezzel taccsra tette.

DIOGENÉSZ

Ez a vedlett kabát
nem a didergésem,
ahogy a cipő sem
fázik, csak a lábam!
Szinte nyomtalanul
felzabáltak, kérem,
s magamat keresem
ebben a kukában!

SALAMON

Borostás arcomon
kicsorbul a penge,

s ráncaim hálóján
légytetem a mosoly.
Hű, de vicces volna,
körbe legyeskedve
rábeszélni magam,
legyem legyen komoly!

IKAROSZ

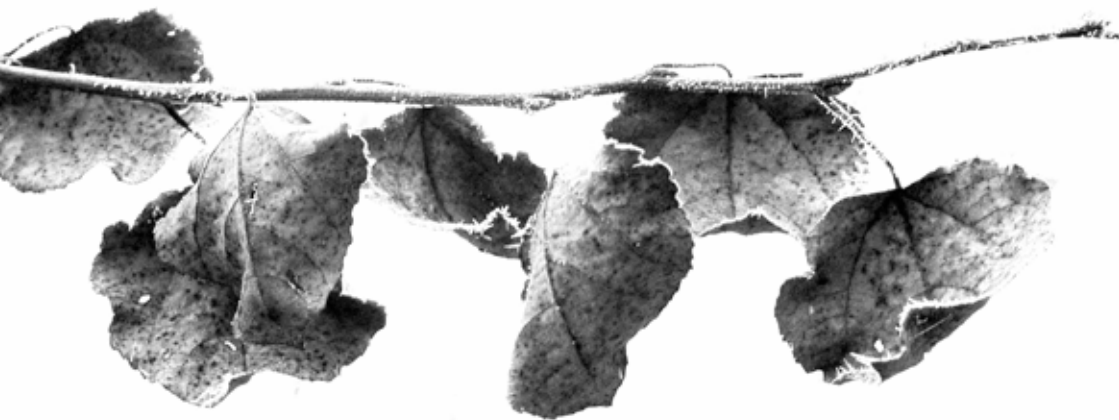
Mocskos a sikátor,
nyirkos labirintus,
Daidalosz, én félek,
erőm se elég még,
csirkeszárnyevőket
nem csábít a virtus,
s én a tériszonytól
odafenn beszarnék!

DANTE

Bambinót szült hetet,
mégse lett a múzsám,
Gemma donna szeret,
de nagyon goromba.
Hét éve csak pöröl,
kövéren és lustán,
s Beatricém után
kíván a Pokolra!

VILLON

Herceg, a híremért
Párizsban ne keress!
ha úgyis száműztek,
okkal tűnhettem el.
Legyen a sok filosz
segge aranyeres,
Barguzinban iszunk
vodkát, Petőfivel!

MÁRTON

Azt mondom, e köpenyt
magam vágjam ketté,
és hogy adjam neked,
pont neked, a felét?
Érted gémberejdek
hajléktalan szentté?
Menj innen, különben
kardom mártom beléd!

DON QUIJOTE

Az én Dulcineám
nemes és erényes,
éppen ezért okkal
bírja védelmemet.
Szemet vetettél rá?
Lám, a kardom éles!

Csak semmi hősködés;
tíz peso egy menet!

A SZAMÁR

Ostoba vagy, Bálám!
Kolonc az a sok cím,
kurta lánc a kincstár,
csak nyűg a hatalom!
Engem, lám, a bölcset,
békén hagy e sok kín,
s csacsiként se lettem
eszeveszett barom!

ORPHEUSZ

Szaggathatja lyrám
húrjait az ének,
ez nem az alvilág,
büdös aluljáró,
s hiába danászom
Euridikének,
tarhálni jobb volna
fenn a buszmegálló!

SZAMARITÁNUS

Ha ellenség lennél,
talán szeretnélek,
irgalmassá tenne
a vezeklés vágya.
Felebarátomként
viszont attól félek,

kegyetlen az éhed,
s irgalmatlan árva.

A HAZATÉRŐ

Tudod, a Főisten
Bagolyszemű lánya
egy vén lóköetőnek
bőrébe bújtatott,
de esküszöm neked
Pénélopé, drága,
Odüsszeusz és nem
Piszkos Frédi vagyok!

MÁRSZÜÁSZ

Ne kérkedj Apolló
flancos énekeddel,
dalolok én olyant

akármikor neked!
Ha egy kupicáért,
ordít így az ember,
csontjáról a bőrét,
lenyúzzák az ebek!

SÁMSON

Hajdan, mikor hajam
sörény-sűrűre nőtt,
szerettem Delilát,
a rumnál is jobban,
de ő megkopasztott,
s alig hagyott erőt,
arra, hogy a kukát
magamra borítsam.

PÁRIS

Azt mondja a pincér;
rendezzem a számlát!
Volt három istennőm,
és egy nagy esélyem.
Na, jól van, itt a pénz,
csak szolidan vágj át,
úgyse tehetsz túl egy
puccos feleségen!

FAUST

Dehogyan áll az idő,
bedöglött a vekker,
addig macerálta,
az a sötét fickó.
Azt hiszem, hogy vele
fogadtam már egyszer.

Mi is volt a neve?

Ördög vagy Mefisztó!?

RÓMAI KATONA

Látod, hülye Lator,

mégis becsináltál!

Fájdalmad eltűrni

kevés a hősködés.

Itt egy hosszúlépés,

nekem ne pofázzál,

ahhoz, ami rád vár,

a nyálad lesz kevés.

SZÖGEK A DIÓFÁBAN

SZÖGEK A DIÓFÁBAN

Hol kőburokra letem, mint dió,
ott pipacskoszorút viselt a rét,
s fövenyre terelve locska vizét,
dajkamód dúdolt a nagy folyó.

Sorsommá lett, hogy leverettem,
majd én, a kamrák őrzött foglya,
tarisznya mélyén bujdokolva,
az útra kelők társa lettem.

Ahol most a helyem állom,
merthogy végül elgurulva,
télnek múltán tavaszulva,
diófává kellett válnom;

őrzője lettem a keresztútnak,
s tanúja mind a vasszegeknek!

...

Hány irányból fúj a szél
s jött, ki elvonult?
Hány felé kergette zápor,
ki gyáva volt, s nyomorult?
Bőrsaru vagy csizma volt a lábán,
lánctalpon járt vagy puccos felniken,
gazdag szegény volt, mert hitt,
vagy szegény gazdag,
mert nem volt már miben...
Nyomot hagyott
mind a jó, s a rossz
boldogítva az egyik,
míg a másik fáj,
s a helye még ma is seb,
riasztva ótvaros!

A fák csak állnak, nem nyafognak,
kérgükbe forr a repesz, a szeg,
a szerelmes karcolta szív,
s a tolvaj balták ejtette heg.
Gyere csak, számláld az enyémekeket!

Ha csak nyomát látod, elég neked.
Tapintsd ki ujjal, hogy megértsed;
ezt is túl lehet, ha túl kell élned!
Ha átok a sors, hát hurcolja még
benned egy hírével
megzsarolt nemzedék,
bár nem lehetsz itt csak áldozat,
ne add könnyen a bőröd,
ha van még metsző- és zápfogad!
Vándor, ki készülsz
itt hagyni bennem a jeled,
mielőtt a kalapácshoz nyúlnál,
hallgass meg néhány rozsdálló szeget!
Megannyi történet, nyomát lelt hallgatás,
csak ők mondhatják el, helyettük senki más!

EGY EMLÉKKÉP(1956)

Az apám kézen fogott és kilépett ...
a fák már gombolták kabátjukat,
galambdöggel játszott a szél,
borzolva testén a pihéket,
kiscipőm körül levélegerek
kutattak lyukat vagy üreget,
kerülgetve a macskaürüléket.

Kenyérért megyünk – mondta –,
kerüld vagy lépd át a gödröket!
Nézd, ott a sárban döglött akna;
csúf varangyos, ki nyelvet öltöget.

Sokan lettünk aztán,
helyet fogtunk a sorban,
a szájban kenyér íz,
kenyérillat az orrban,
és csak vártunk,
fiak a szülőhöz bújva,

míg ők beszélgettek;
drága a tojás, a hús,
fogytán az élet, a búza!
Aztán apám riadva felkapott,
és futott, mint a többi levélegér,
repülő zúgott, gépágyú kattogott,
s a rejtekbe befútt a dögszagú szél,
fülemből zúgva a kegyetlen meséket,
borzolta rajtam a galambtoll-pihéket!

A SZOMSZÉDÉRT JÖTTEK(1956)

Csak lámpáit láttuk a fekete autónak,
halkan jött az éjből, mint a halálcsónak,
mint komor hajós az őszben a november,
avar köntöst viselt zsinórtürelemmel.

Anyám arca nyirkos fűzfakéreg,
csak a szomszédért jöttek – súgta –,
ne félj, én se félek!

Ajtót nyitottak-csuktak,
a falakon verdeső árnyak,
míg az utcai lámpák,
a hunyt szemű párkák,
a sötétben félelmet hánytak.

A szomszéd bácsira emlékszem,
kár, hogy nem tért vissza,
terepasztala volt
s hozzá kisvasútja,

meg egy ördöglakatja is,
az emlékek mily furcsák,
itt van még a fiókomban,
de nem tudom a kulcsát!

TANKPARÁDÉ (1968 AUGUSZTUS 20)

Nem ám libasorban a dűlőutak mentén,
a harctéri roham alakzatába rendezve
zúdultak bőszen a takaros kertekre
a lánc talpas tankok, és csak mentek,
észak felé vagy északkeletnek,
mintha valahol ott, Tata határában,
épp csak ez lett volna rendjén.

Nyárvége volt, mutatta magát a termés,
s mind, akik a földnek javából éltek,
közeledtét várták már a szüretének,
volt hát mit siratni a kezettördelőknek.

Kitől is kérdezhették volna; miért nem kímél
semmit a sok hörögve csörtető vasvadállat.
Már az se számított, ha látták, akik látták,
csak falták a zöldet, mohón, mint a sáskák!
S mind, akiket kár ért, mind a nyomorultak,
nyeldesve a könnyet, kendő mögé bújtak,

mert ők már tudták, igen, megtanulták,
hogyan ágálni nincs kinél!

Az esti híradóban tankokról egy szó se;
parádé, új kenyér meg zászlófelvonás,
ünnepélyes csend, csillagfényes nyárég,
na, és hogy a könnyet csillogásba rejtse,
a minden korábbinál fénylőbb tűzijáték!

ÉLŐ FÁKLYATÜZEK (1968-69)

Palach nevét hamar megtanultuk,

hisz ott remegett minden

tüzet adó kézben,

ott hallottuk, halljuk ma is,

minden egyes

gyufasercenésben,

s míg Prágában a gyertyák emlékére gyúltak,

mi némán, s titokban szégyelltük magunkat.

A kis Bauer már közülünk való volt,

s míg lángolt Pesten a múzeumkertben,

mert csak egy tanoncot lobbant el a fáklya,

példájában minden hírnök Jan Palachot látta,

s csak suttogni mertük sápadt hófehéren:

mint az a prágai, ott a Vencel téren,

s az ügyész a búcsúlevelekért,

arra a kinnal végső napra,

kórházi ágyastól a fiút

(bár csak papír lett a parancs)

buzgón becsukatta.

Érte Pesten gyertyák csak titokban gyúltak,
az is szégyen volt már, szégyellni magunkat!

Élőholtként tengett kényszerlakra űzve,
Sepsiszentgyörgy dalos fia, Moyses,
fellobbantva, ami csak parázslott,
Brassóban a csipkebokor-lángot,
míg visszavarrt nyelvén kelt
énekéből sors lett,
elégették, amit leírt,
(mégis tudjuk)
mikor, mit és hol tett!

Híre se jött, hamva se a tűzhalálba hulltnak,
nélküle is volt elég ok szégyellni magunkat!

A SIÓFOKI FOGDÁBAN (1980)

Lökdös ez a buzgómócsing,
pedig hát eszembe sincsen!
No, persze, csak véletlen,
ha néha fejbe kólint,

s arcom megy a falnak,
meg se kell, legyintsen.

A tornacipő fűzőtlen,
pepita metlahin laffog,
rám meg az őr vigyáz,
magam fel ne kössem,
gitárom is elveszi,
azt állítja falhoz!

Pöffeszkedő terpesz
hüvelykkel az övben,
a mutatóujj szege
fáj a mellkasomban,
és vicsorog, szeme ég,
nyála szertefröccsen:

Csak semmi hülyeség...

nekem családom van!

Ja, igen, a család!

Ki hinné, hogy jól megöngyilkoltan,

rész lennék a példás családfői gondban!

...1970

A KÖTÉS (1971)

A rakpart lépcsőjén ülünk,
sokan járnak ide napozni,
mi persze leginkább
összebújni, csókolózni.

A Nap cinkos hunyorgás,
kezem a kabát alatt
a lába közé téved...
(tavasz van, gyönyörű tavasz)
Nevetve visszacsókol,
kezemre szorítva
combod, térdet...

Hát persze, hogy többet akarnék,
mert tudom, ha enged is,
marad még bőséggel ígéret
a kötéshez!

ÁGNES SZÜLETÉSE (1973)

Milyen apró,
és milyen gyámoltalan?

Mégis,
mekkorát küzdött,
miközben csak tébláboltam,
vártam és persze aggódtam,
és most micsoda győzelem
szunnyad a karomban?

Én meg egy óriás vagyok,
mint egykor az álomban,
de a szellők hangján kell
hogy elsuttogjam,
dúdolnom csak, amit énekelek,
apa vagyok, óriás! Én,
ki szinte még gyerek!

AZ AGITÁTOR (1980)

A szeme lángban égett,
pillája se rebbent, mikor,
mint a prédát, nézett,
én meg,
aki lepke voltam ugyan,
e lámpaszemek tükrén
csak égni láttam magam.
Lépj be – mondta –,
hisz közibénk tartozol,
a mi kutyánk kölyke vagy,
ki tudja, kiért csahol!
S mert félretoltam, mit aláírni adott,
azóta egy másik listán,
egy másik falka kutyakölyke vagyok!

A SZŐNYEG SZÉLÉN (1985)

Csak nézem,
lesütötten nézem a rojtokat.
A zsinórok összefésülve már,
alig néhány áll úgy,
ahogy nem szabad.

A Nagyúr, a ve zér beszél hozzám:
NEKED KELL MAGYARÁZNOM, ELVTÁRS?
Szaktárs? Bajtárs? Kartárs?
Hm! társ?

Én ezt persze másként gondolom.
A disznó még nem a kondás,
járjanak bár egy oldalon...
Különben is,
ha kellek, szerezz meg!
Ha igazad van,
győzz arról meg!

Ha bamba birkának látod,
mert te sem vagy más,
kerül neked a lüke nyájból,
lüke elvtárs elég.

Bennem a nemtudommég
több mint másban a hitetlenség.

Minek ez a kihallgatás,
ahol már nincs,
erre sincsen mentség?

Nézem hát,
lesütötten nézem a rojtokat,
borzaszt ez az összefont esengés,
mint egy kötél szorít, fojtogat!

A FIAM SZÜLETÉSE (1986)

A telefont lesem korareggel óta.

A szülésig van még,
van még néhány óra.
S így lapogat vállon
jó szülész barátom;
Ha van, csak menjek,
intézzem a dolgom,
jobb lesz most nekem
munkában vagy otthon.

...

Értekezlet van,
ahogy minden kedden,
nehéz fegyelmezett
„nagyfőnöknek” lennem...
látva, hogy míg némán
kávét kevergetek,
azt lesik, ha megtörténik,
vajon milyen leszek?

Te jó Isten! Elmúlt kilenc óra!

Na, jó, nyugi, minden rendben!

Meddig várjak még az ismert csengőszóra?

Csak azt a virágot, a rózsát, ne feledjem!

...

Telefon, csengő, felveszem, leteszem,
nem érdekel már, könnyes-e a szemem.

Azt mondják fiú lett, ezek szerint Ádám!

Kollégák, én futok! A feleségem vár rám!

A titkárnő már hozza: főnök, itt a rózsza!

Jól teszi, mert szaladtomban elfeledtem volna!

MONDATTÖREDÉKEK A HAZUGSÁGRÓL

... hol hazugság van,
ott hazugság van,
nem csak a szólamokban,
nem csak a brosúrákban,
nem csak a zárt ajtók mögött
titkok titkaként őrzött
üzlet-dagonyákban,
ott hazugság van,

bizony, az arcfehéren
rád leső hitszegésben,
az éppen tetten érten
kacsintó pisszenésben,

nem csak hol a szám van,
a számokat szajkózó szájban,
ott lapul s rejlik az adatban,
fészket rak orvul az agyadban,

és mire az ész ráeszmélve lázad,
mészkőporrá teszi riadt koponyádat,
nincs is már hova menekülni tőle,
belevési magát minden utcakőbe,

s ha elbuksz, hát érzed,
tanúd, lám, a térded,
hirdethetett bármit,
ő maga a gránit,
s mint aki örök; végtelen,
úrrá lesz időn és végzetén,
eldönti istenként ő maga,
mikor van nappal is éjszaka,
s ha játssza a bölcset,
nem is kíván többet,
hidd el, ha mondja,
tudni az ő gondja,

nem csak, hogy mit, mikor köszönj,
azt is, hogy mikortól érdem a közöny,

(azért a csenddel is jól vigyázz,
gyanús az okszerű hallgatás)

elvárja, hogy mindig, mindenáron
légy ott a lépen, rúzs légy a poháron,
hidd el, hogy ott van az álmodban,
hidd el, hogy végül is veled van,

hogy belátni eljövő holnapod,
neked, ha volna is, nincs jogod,
hogy vedd már az eszedbe végre,
életed lesz az ár itt a haszonbérre,
s abból, ahogy megadóan,
rábólintasz – Igen, jól van! –
megél s bizony oly szapora,
jut belőle mindenhova,

s ha buzgalmát megérted,
a végén még megéred,
úgy lesz a veszted,

észre se vetted...
... mert hazugság van,
ott is, hol félreálltan
motyogják az igazak
markukba az igazat,

ott ég a titkolt sebben,
mindennél élesebben,
és persze nem vigasz,
hogyan van rajta tapasz,

míg ő a léha céda,
te vagy a könnyű préda,
hiszed, mert hinni jó neked,
szeretni fog, hát élteted,

s táncáról nem tudod való-e,
mért lejt pont neked Salome,
lábához hajolsz, mint a bűnös város,
s nem háborgat többé Keresztelő János...

... a hazugság ott van,
el kell, végre mondjam,
ott szunnyad a magban,
s termő holnapodban,

születését nehogy szégyellnie kelljen,
megkapja a gyermek már az anyatejben,
hamis számként kerül minden rubrikába,
mért és kinek adós, meg ne tudja már ma,
a bankok persze tudják,
miért is hazudták
álnok gonosztevők
zálognak az időt,

kik ejtették törbe dúvadként az apát,
megcsalva miért lettek hitükben az anyák,
ki tette – rút vétkét mosolymázba rejtve –
bilincsnak a jövőt már a gyermekekre...

...

... hol hazugság van,
már a sejtben ott van,

s mint a szót az ének,
hordozzák a gének,

és a legyintésben ő vonja meg vállad,
megesküszik, ha kell, te még sose láttad,
s el se hiszed talán – tudom, mit beszélek –
csak egy hamisságot rajong benn a lélek,

s te, akiben túlélte mindent szabadságod,
te dédelgetsz köré újabb hamisságot,
azt hiszed, a csenddel elnyered a békét,
pedig ezt a csendet jobb lenne, ha félnéd,

látszatra talán a gyermek csínye, vétke,
a szerelmes kamasz álcás széptevése,
ám e folyton éhes, burjánzó láptenger,
nem ismeri a szót: bocsáss meg ez egyszer,

bár ölelve készül
megfojtani végül,
tréfából se flörtöl,

forr, de jeget gőzöl,

nincs iránya, és sosem volt oldala,
nem jön sehonnan, és nem tart sehova,
nem suhog a szárnya, s nem koppan a lépte,
úgy van ott mindenütt, hogy nincs kiterjedése,

nem bújik, ha tudja, véled jegyet váltott,
s lehet akár pimasz, úgyis megbocsátod,
pirulsz helyette is, mint egy jámbor ara,
és nem kiált pandúrért, aki vétkes maga,

legyen az csak apró,
hátrahagyott patkó,
minden kis piszkod,
vagy elrejtett titkod,

akár a sorsodhoz, végül hozzá láncol,
nem vagy szabad itt, sem ott, se máshol,
és ez így is marad, titka súlya mázsás,
annak, akit nem old fel a megbocsátás...

... ahol a hazugság győzni talált módot,
ne keresd a rácsot vagy a szögesdrótot,
láthatatlan nyűgként fogja, húzza lelked,
a szabadot játszva, így kell vezekelned,

és már nem is tudod,
kell-e szabadulnod,
tán az a szabadság,
maga is hazugság,

láttad már a könnyben,
a bárgyú közönyben,
láttad nászra hulltan
bárban és lebujban,

láttad, mikor béred más zsebébe rakta,
elperelte jussod, vagy épp letagadta,
azt is, mikor benne rokont süvegeltél,
s rád csapta az ajtót, rád e „drága” testvér,

hol hazugság van,
ott holtra váltan
lesed az úton eléd
siető társak szemét,

akár a tűnő bizalom,
lesed a másik oldalon,

mit rejt a néma, lesütött pilla,
hol az a „szó”, hogy szívedbe fúrja,

koponyahegyeden, ezredéve így megy,
vár-e még stáció, itt már szinte mindegy,
vonszolhatod némán a vérlucskos keresztet,
csak azt ne hidd, hogy Júdás azon rajtaveszthet...

... hol hazugság van,
ott hazugság van,
a tavaszi fényben, a dalban,
a nyári lombban, az őszi avarban,

nem szegez rád nyíltan fenyegető fegyvert,
mosolyog, ha látja, lebukott vagy nem nyert,
joviális arcát látva nem hinnéd, hogy pribék,
de csak míg az ámításhoz neked ennyi elég,

hazug akarnok,
bizony a zsarnok,
ha más utat nem lát,
talál fegyvert, puskát,

rászokik, ha rálel húsra, csontra, vérre,
előcsalja rejtekéből mohó vágya s éhe,
megtagadni bizony fájhat kívül-belül,
muszáj leszel, vagy ő kerekedik felül,

s mi hazuggá tesz,
az zsarnokká tesz,
(hol a költő vátesz,
műve tanúvá tesz)

a hazug meg majd ott áll
megjelölt sírodnál,
jót is áll majd érted;
igaz, sose kérted...

2006 őszén feljegyezve

A KÉRDÉSEK KÉRDÉSE...

Ki akarhatta, hogy megszülessek (?),
mikor még itt lengett a lőpor-, a hullaszag,
s ha egy-egy gépmadár az égre szállt,
útján a néma félsz követte csak,
a laktanyák kerítése mögött
– láncra vert, vérszomjas vadak –
a csillagos tankok kerengve hörögtek,
szajkózva drúzsbat, a szögesdrótra ültek,
mint prédáló héják, a bőrcsizmás szavak.

Mikor még a félsz kapkodott inget és gatyát,
ha napkeltekor a gyártelepi sziréna szólt,
s belebúgta a hideg füstködös hajnalba,

hogyan felkelni, gyerünk, építsd a hazát,
újjá és jobbra mindent, mi szétesett:
gyárat, országot, nemzetet.

Amikor hangszórókba dörögte igéit a Rend,
és veszélyes volt már a töprengés, a Csend,
kánonná lett a vezénylő akarat,
hogyan gondolni kinek, mikor
és mit szabad.

Harcra s dologra kellett a kéz,
és mundaért viselt itt férfi, nő,
kellett golyófogónak,
ki szolgálni kész,
hát nemzett és szült,
ha maradt rá kedv s erő.

(merthogy a bugyi csak tundra volt,
a vaskályhák tüze meg hamva holt,
a mosdóvíz reggelre befagyott,
tükrén a jég bőrzött holnapot)

Amikor hőst volt az anya, ki szült,
ám a fontolgatással, titkon vétkezett,
ha terhével mégis koplalni kényszerült,

hát kaphatott akár két főre tejjegyet!

Ki akarhatta, hogy megszülessek(?),

az anyám (ki máskülönben hős volt),

talán már ő se tudja.

Vagyok én így egy nemzedék,

ki okkal kérdi, ha kérdi még,

hogya örömrre jött-e vagy búra,

hogya elrendelt létének

mi volt, ha volt, a földi kútja?

1951-????

A CSEND KAPUJÁBAN

FECSKESZAVAK

Költözni készülnek tőlem a szavak,
s elhagyni, el, a belém vájt fészkeket,
a partoldal csupa lyukká hűlt rémület,
bámul a semmibe, csakúgy, mint a vak.

Itt van még, itt, az önfeledt csevegés,
nappalom fénye még pihetoll s meleg,
csak az éj, hol a fagy s a szél őgyeleg,
tudja, hogy a szónak ez a csend kevés.

Félek, nem jönnek soha többé vissza,
mélyül ez a csend minden költözéssel,
s mind, amit írtam, marad irka-firka,

merthogy a szó (hogyan feledhetném el?),
ha nem a hang, csak színét vesztett tinta,
bizony csak egy a néma mindenséggel.

MISSA SOLEMNIS

(verbális Beethoven-átirat)

Atyám! Én mégis elzengem azt a dallamot,
az imát a bomlott űr csendjébe zárt emberért,
s ne mondd, ne mondd, hogy meg se hallgatod,
mit írt az agyamba igéd, míg fájva a sebhez ért,
de most már nem kell hang se tán, hogy szóljak,
a forma, a szín, a vak szemnek már szitok,
elsőként szólok vagy utolsónak,
nem dal lesz, csak érzés, mi akkor szólni fog!

KYRIE ELEISON

Már tudom, hogy nincs irgalom!
Tudom, ha elnémul léha dalom,
csak a csend lesz köröttem,
nem az irgalom,
csak a csend,

az ajkamra dermedő iszonyú csend,
mert halni születtem, akár a többi,
miért is próbálnék
futni vagy szökni,
ha sót ízlelt ajkam,
és sajgott a szótól,
azért csak daloltam,
részt kérve a jóból,
de ma már tudom,
ha elnémult dalom,
nem jár majd cserébe
se átok, se irgalom,
s nem én leszek az, ki jajongva kiáltom,
neked úgy is elég,
ha némán, igen, némán, mégis csak kívánom...

ET INCARNATUS EST

Mert magamra öltöm a fájdalmat,
minden kis múltó örömét a testnek,
és hagyom, hogy képzetként áradjak,
akkor is, ha tudom, végül odavesznek.

GLORIA IN EXCELSIS DEO

Kell-e a dicsőség múltó vigadalma,
kell-e, hogy a fának
én kínáljak lombot?
Ha üres szólam a hangos hozsanna,
csak érettem szól,
s nem múlnak el attól,
orcádról a gondok.
Kell-e tőlem hála, ha csak állhatatlan?
Kell-e tőlem ének,
kell-e buzgó ima,
ha eljön az este?

Egyetlenként, Uram, látod-e magadban
azt a másik egyet,
kit le-legyűrt a teste
miközben a legvégső egyetlent kereste?
Kell-e hogy áldjalak, s kiáltozzak érted?
Kell-e hálát adó
hangos magasztalás,
mikor a csöndemet épp annyira érted,
mintha tied volna,
(De hisz ilyet adni,
ki tudna más?)
ujjamon érzem, mint sebedet érzi Tamás!

SANCTUS ET BENEDICTUS

Másokat tett a fájdalom szentté,
nekik rendelt jog a jajongva áldás,
ha volna ki, tőlem tanúságnak venné,
tudná most a testem, miért lenne hálás.

CREDO IN UNUM DEUM

Csak állok siketen a puszta messzeségben,
és hiszem, hogy itt vannak körültem a hangok,
hiszem a mindent,
és a semmiségben
elhiszem a tornyot, s benne a harangot,
de ugyan miért is kéne azt hallani,
nem elég, ha hiszek,
hiszek dalomban,
hiszem, hogy van, s hiszem, hogy lesz, ami
elhiteti velem
a nincsről is, hogy ott van (?)

Csak megyek, kövek élén és perzselő homokon,
mert hiszem, hogy az úton érdemes még járni,
hogy annyi idegen közt
akad még rokonom,
s lehetek Névtelen, mégse vagyok Bárki.
De miért is kellene tudni, amit még nem!
Nem elég, ha hiszem,

vagy éppen csak érzem,
nem vagyok hiába magam az egyetlen,
s éppen így az egyben
kiismerhetetlen
lény a mindenségben?

Jaj, hogy mennyi kérdés marad válasz nélkül,
mennyi még a tudásszülte bolond kételkedés,
mennyi válasz lesz még,
mit el kell hinnem végül,
belátva, hogy a tudáshoz, az a válasz kevés.

Csak idebenn hallom, legmélyembe zárva,
már nem az egyes dalt,
csak a harmóniát,
és hiszem, hogy hallja keresztjén egy árva,
egy emberségnyi ember,
ki ordítani sem mer,
mert hite szerint játssza, ha játssza,
Istenének fiát.

AGNUS DEI

Atyám! Én mégis elzengtem ezt a dallamot,
az imát a bomlott űr csendjébe zárt emberért,
s ne mondd, ne mondd, hogy meg se hallhatod,
mit írt az agyamba igéd, míg fájva a sebhez ért,
nem kellett hang se már, hogy szóljak,
se forma, se szín, se áldás, se szitok,
elsőként szóltam vagy utolsónak,
nem lett ez dal, csak érzés, maradva végül így
a legvégső titok!

A BELSŐ CSEENDBEN

Összesöprök néhány elhamvadt csillagot,
kenyérvoltom hulló morzsáit felszedem,
tenyerembe simul, amit hátra hagyok,
amit csigaházba dermeszt a végzetem.
Koponyaboltomon csillagénem remeg,
némán bújik mellé tücsökzenélétem,
azt ígéri, végül fű szagává leszek,
vagy az Isten arcán fájó kőredővé,
csak épp, hogy az embert oda belevéssem.

JEL A SZŐLŐHEGYEN

A hely, ahol állok, mint a világ vége,
ha nem érne földet, lógathatnám a lábam.
Mondd, Atyám!

Félre tettél engem,
s így kell szeggé lennem
az égig érő fában?

Meddig ágaskodjak
száradó gallyakkal,
földterhébe szakadt
gyökérág-karokkal,
konokul, hogy fának
mégis megmaradjak?

Mert ha fának kellek,
adj lábamhoz üde forrást,
lombomnak hűvöst, ölelést,
egyhelyben-maradni-vágyat,
madárdal-hajnalra-ébredést,

törzsembe verni még szöget,
(s szelíden ejteni sebet)
élével tiszta kést.
Mert, ahol állok, tán a világ vége,
örök búcsúval a mégse indulásban.
Ha nincs más dolgom, Atyám,
inkább poharaznék,
egyedül vagy veled,
lóbálgatva lábam...

...

Végre is nem vágyok el innen,
a gyökerek is fognak,
az ágak is, hogy legyen lombom
kertje a daloknak,
úgy maradjak végül itthon,
árnyam otthon legyen;
diófa a vándorúton:
Jel a szőlőhegyen!

TARTALOMJEGYZÉK:

Az út menti diófa 2

ParaGenezis

(... teremteni, de miből?) 3

(... de mivel?) 3

(... de mit?) 3

(... miért ne?) 4

(... anyagot...) 4

(... csillagport...) 4

(... eget...) 5

(... földet...) 5

(... életet...) 5

(... embert...) 6

(... asszonyt...) 6

(... világválságot...) 6

Kőbedermedt vegetációk 7

Elsőt lelet 7

Második lelet	7
Harmadik lelet	7
Negyedik lelet	8
Ötödik lelet.	8
Hatodik lelet	8
Hetedik lelet	8
Nyolcadik lelet	9
Kilencedik lelet	9
Tizedik lelet	9

Poliszok romjain	9
Töredékek a poliszok maradványairól...	10
Himnusz-töredék egy babiloni kőtábláról...	12
Vallomásképpen egy fülszöveg mellé	13
Babitsos szép tündérek...	15

Jónások nyomában	16
... az Apostolok...	16
... a hetedik nap előtt...	17
... Káin...	17
... Noé...	18

